MIATYÁNK / 06

A király, akire mindig is vártál

Jöjjön le a te országod

1. Ország vagy királyság

Mit gondoltok, hogyan tudnátok a különbséget megfogalmazni királyság és ország között? Talán azt mondanátok: Az ország esetleg egy kicsit demokratikusabb. Ott van valamilyen parlament, megválasztott tisztségviselőkkel, akikről a nép szavaz. A királyság élén azonban a király áll, aki nem demokratikusan került oda. Alapvetően három típusú hozzáállás létezik a királysághoz.

Vannak nemzetek, akik teljesen szakítottak a királysággal. Valaha voltak királyaik, de erre már nincsen szükségük. A királyságot ósdi dolognak képzelik, amit már meghaladtak. A királyaik már régen halottak és ha tovább is élnek, akkor maximum a mesékben, történelemkönyvekben, múzeumokban. Ilyen ország például Magyarország.

Persze vannak még olyan országok, ahol élnek királyok: Angliában, Hollandiában, Spanyolországban, de igazából ők amolyan díszek és díszletek. Mára már leginkább akkor hallunk felőlük, amikor valami botrányba kerülnek, vagy házasodnak, de tényleges hatalmat nem gyakorolnak. A parlament és a miniszterek dönt helyettük, ők inkább hatalom nélküli nemzeti jelképek egy letűnt kor utolsó emlékei.

Aztán vannak olyan nemzetek, akiknek vannak királyaik és ezek a királyok nem is díszek. Gyakorlatilag minden hatalom az ő kezükben összpontosul. Ezeket hívják abszolút monarchiának. Ezeknek az országoknak a sora rendkívül illusztris: Brunei szultánság, Szaúd-Arábia, Szváziföld, Katar és Omán, valamint meglepő módon a Vatikán.

Hol élnél szívesebben? Egy olyan államban, ahol a királyság a múlt, egy olyan helyen ,ahol van egy dísz király, vagy inkább egy valódi királyságban. A legtöbb ember azt mondaná erre, hogy az első vagy a második. De királyságban köszöni szépen, nem akar élni. Ő inkább egy demokratikus országban szeretne élni, maximum egy nosztalgia királlyal…

Nade miért is fontos ez? Az eredeti görög szövegben a Miatyánknak ebben a kérdésében nem ország szerepel, hanem királyság. Ha valaki ismeri a Miatyánkat angolul, akkor tudja, hogy itt a kingdom szó szerepel „thy Kingdom Come” Azaz: Jöjjön el a te királyságod. Istennek tehát nem országa van, hanem királysága. Isten nem demokratikus módon gyakorolja a hatalmát.

2. Reakcióink Isten király voltára

Mielőtt keresztyének lennénk általában kétféle képen gondolkodunk Istenről és az ő hatalmáról. Ez pedig nagyon hasonló arról, hogy miképpen gondolkodunk a királyságokról.

Vallástalan ember: Sokaknak Isten egy kulturális termék, ami meghaladottá vált. Ma már semmi jelentősége sincsen. Talán régen fontos volt, de ma már semmi értelme. Esetleg a gyerekek tanuljanak róla egy-egy töri vagy magyar órán, mert az alapműveltség része, de ennél semmi több. A legjobb, ha múzeumba kerül és történelemkönyvbe, mert csak visszafogja a halladást. Őket nevezzük a vallástalan embereknek.

Vallásos ember: Istenre szükség van. Tisztelni kell, alapvetően engedelmeskedni neki. Szépen kell őt tartani és kikérni a véleményét. Olyan, mint az angol király. Elvben sok mindenbe beleszólhat, de gyakorlatban semmiben. A vallásos ember hiába tartja Istent jól, a vallásos megbecsültség pompájában, de az életét azért ne ő irányítsa. Szerelemről, pénzről, munkahelyről, gyereknevelésről, életről és halálról hadd döntsön saját maga. Persze, amikor ezekről döntött, akkor jó, ha Isten is áldását adja hozzá. A Mindenható tulajdonképpen egy egzotikus kis talizmán. Jó ha késznél van, ha parádézni kell, vagy dicsekedni, esetleg hagyomány őrzésből kardcsörtetően ragaszkodni hozzá. Ez azonban a látszat. A király valójában egy báb. A saját országának bábja, aki tényleges hatalmat nem gyakorol.

Mit jelent keresztyénnek lenni? Keresztyénnek lenni azt jelenti, hogy Isten királyi uralmát elfogadom az életem minden területén és teljes engedelmességgel elköteleződöm mellette. Minden döntésemben nemcsak kikérem a véleményét, hanem az ő véleménye mentén hozom meg a döntéseimet. Nem csak áldásért megyek hozzá, hanem teljesen alávetem magam az akaratának. A király szolgájává válok.

Tudom, hogy ez egy rémisztő dolognak hangzik, korlátoltnak, bigottnak és ostobának. A következő pontban azonban szeretném nektek felmutatni, hogy ez nem is ostobaság. Lehet, hogy mi vagyunk ostobák, amikor azt gondoljuk, hogy képesek vagyunk gondoskodni életünk vezetéséről

3. Isten országa valójában Isten hatalma

Amikor azt kérjük, hogy „jöjjön el a te országod” akkor azt kérjük, hogy a te királyságod jöjjön el. Valósuljon meg. Legyen teljessé. Sőt nem is feltétlenül fizikai értelemben kérjük ezt a királyságot. Nem feltételenül arról van szó, hogy Isten országa jelenjen meg fizikailag, hanem inkább arról, hogy a te királyi hatalmad jelenjen meg az életünkben! Egy földi királyságnak vannak határai, de Isten királyságának nincsennek határai. Isten királyi hatalmáról van itt szó és azt kérjük, hogy ez jelenjen meg, jöjjön el teljes erővel. Ő legyen a királyunk mi pedig engedelmes alatvalói.

Hogyan képzelhetnénk el Isten uralmát az életünkben?

Ahhoz, hogy ezt megragadjuk szeretném, ha egy iránytűt képzelnétek magatok elé. Az iránytűről tudjuk, hogy mindig észak felé mutat. Az iránytű mi magunk vagyunk, míg északi pólus, amihez nekünk igazodnunk kell nem más, mint Isten. Ezzel jelezve az embernek a helyes irányt.

Az édenkert

Mielőtt a bűneset megtörtént volna az ember tudta a helyes irányt. Életével képes volt Istenhez igazodni. Ez az eredeti állapot. Akkor folyamatosan Isten felé tartottunk, abba az irányba haladtunk, amit ő kijelölt számunkra. Benne éltünk Isten királyságában, hatalmi erőterében ez pedig irányba állított bennünket.

A bűneset

A bűneset annyit jelentett, hogy szakítottunk Istennel. Azt mondtuk, hogy nem kell nekünk többé Isten. Nem akarjuk az életünk felett úrként elfogadni, hanem azt mondtuk, hogy a magunk urai leszünk.

Nagyjából úgy kell ezt elképzelni, mintha az iránytű mellé odatennél egy mágnest. Az iránytű pedig eltér a helyes iránytól. Egy hamis irányt mutat. Többé már nem az északi pólushoz igazodik, hanem abba az irányba áll be, ahol a mágnes van. Az ilyen iránytű látszólag jól működik, de valójában teljesen használhatatlan. Nem a valódi irányt mutatja. Navigálni több már nem lehet vele. Aki rábízza magát egy ilyen iránytűre az a halálba tart.

Isten északi pólusa helyett, Isten hatalmának tere helyett az ember inkább a mágneseket választotta. Hatalmat, pénzt, sikert, önteltséget. Ezek irányítják az életét. Látszólag irányban van az életünk ám egy szép napon végérvényesen elveszve találjuk magunkat. S nemcsak úgy az életben elveszve, hanem a kárhozatban is elveszve. A megbolondult iránytűnkkel szépen belenavigáljuk magunkat a pokolba. Az életedben tapasztalható minden nyomorúság, szenvedés abból fakad és táplálkozik, hogy ezek a mágnesek ottvannak a szívedben.

Isten uralma és Isten országa alatt azt értjük, hogy az életünk kerüljön vissza Isten erőterébe. Többé már nem mi határozzuk meg az életünk irányát, hanem ezt átadjuk neki.

4. Miért van erre szükség? – Isten országa, mint fizikai valóság

Teljes életünk legyen

1. Olyan sokszor abból indulunk ki, hogy az ember tudja, hogy mi a jó neki. De elég csak egy pillantást vetni az életünkre, hogy rájöjjünk ez nem így van. Amikor a saját fejünk után megyünk, akkor abból általában fejre állás szokott származni. Persze az is lehet, hogy nem. Lehet, hogy Isten nélkül pont jobban élünk, mint vele együtt. Nyilván ez a becsapós. Ha a keresztyéneknek lenne a világon a legtöbb pénzük, legnagyobb autójuk, legokosabb gyerekeik, akkor kb. mindenki itt ülne a templomban. Ez persze nem igaz. Jézus sem palotában végezte a földi pályafutását, hanem kereszten. Ezzel együtt hiszem, hogy a keresztyén élet a lehető legteljesebb élet.

Örök életünk legyen

2. Mert valójában csak így menekülhetün meg az ítélet elől. Isten országa azonban nemcsak egy erő, hanem egy fizikai hely is. A Biblia elég egyértelműen beszél arról, hogy Istennek nemcsak királyi hatalma van, hanem királysága is. Lesz egy hely, ami eljön. Aminek egyesek a tagjai lesznek, mások pedig nem lesznek.

Jelen pillanatban Isten királysága megtűri az illegálisan bent tartózkodókat. Megtűri azokat az embereket, akik falból vannak ott, megtűri azokat, akik gyalázzák Istent, visszaélnek türemével és szeretetéve, megtűri azokat, akik nem ismerik el királyi uralmát és megtűri azokat, akik csak vallásossan parádéznak Istennel. Ám a Biblia egyértelműen beszél arról, hogy eljön az a nap, amikor már nem fogja megtűrni.

Ha el akarjuk képzelni, akkor olyan lesz ez a nap, mint Amerikában az egyre dagadó konfliktus az illegális bevándorlók és az amerikaiak egy része között. Az ICE (United States Immigration and Customs Enforcement) ügynökei tűzzel-vassal kiüldözik az országban illegálisan tartózkodókat. Persze ez ellen lehet tüntetni, lehet vele nem egyetérteni, lehet azt mondani, hogy egy őrült diktátor önkénye ez. Hasonló logika mentén működik a búza és konkoly példázata is. A konkoly bármennyire is igazságtalannak tartja a végén égni fog.

Amikor Isten kezdi meg a nagytakarítás a világ végén, akkor nyilván fölösleges és késő lesz a tüntetés. Amikor az ember azt kéri, hogy jöjjön el a Te országod, akkor ezt is sietteti. Isten valósítsa meg az uralmát a világban. Azaz válassza ketté az igazakat és a hamisakat. Válassza ketté azokat, akik a mágnesek erőterében éltek azoktól, akik Istenhez igazították az életüket.

Persze mondhatjátok, hogy ez középkori ijesztgetés. Számító rémületkeltés. Ma már ilyet épeszű ember nem mond! Meg különben is! Jézus sem mondott volna. Ő szeretetről, egymás elfogadásáról beszélt.

Nagyon izgalmas, hogy Jézus az evangéliumok tanúsága szerint a legtöbbet Isten országáról beszélt, amit időnként mennyek országának is nevezett. Erről az országról pedig úgy beszélt, mint ami itt van már, de még nem fejti ki teljesen az erejét.

A közeledésére pedig az egyetlen értelmes emberi reakció a megtérés. Ezt pedig azért hangsúlyozta, mert tudta, hogy az Isten országa ítélettel fog járni. Jézus szerette az embereket, de ez nem azt jelentette, hogy rájuk hagyott mindent, hanem azt, hogy felhívta a figyelmüket a közelgő ítéletre és az előle való megmenekülés lehetőségére. Ezt a megmenekülést hívja a Biblia megtérésnek. Jézus amikor elkezdi nyilvános szolgálatát, akkor ezzel a mondattal kezd és nyit:

„Térjetek meg, mert elközelített a mennyek országa!” Mt 4,17 Mi a megtérés? A megtérés azt jelenti, hogy a mágneseket kidobálom az életemből. Eltávolítom őket az életem iránytűje mellől és hozzáigazítom utamat Isten akaratához. Legyen meg a te akaratod. Istent hagyom érvényesülni az életemben önmagam helyett. Ő legyen az életem királya! Átadom neki a trónt.

Mi ezzel a probléma? A probléma az, hogy túlságosan ragaszkodunk a saját mágneseinkhez. Túlságosan meg vagyunk győződve arról, hogy Isten nélkül is tudunk boldogulni. Olyanok vagyunk, mint az a kisgyermek, akinek nem lehet lefejteni a kezét a játékáról. Aki ordítva és toporzékolva, elfehéredett kisújakkal ragaszkodik a játékához. Elképzelhetetlen számára, hogy lehet anélkül is élni…

5. Hogyan valósul ez meg?

Eddig gyakorlatilag nagyon rémisztő ez a dolog. Van egy Isten, akinek a keresztyének szerint korlátlan hatalma van. Ez a hatalom egy ponton meg fog jelenni és gyakorlatilag kidobálja a nem odavaló elemeket az országából. Akkor félelemből legyek keresztyén? Akkor mégiscsak igaz, hogy az egyház amolyan középkori dolog, ami az emberek halálfélelmére apellál?

Senki sem lett félelemből valódi keresztyén. Isten országának hűséges alattvalójává úgy tud lenni az ember, ha megtapasztalja Isten szeretetét Jézus Krisztusban.

Jézus Krisztus maga a király, aki karácsonykor a nép közzé jött. Emlékezettek, hogy a Bölcsek a jászolnál királyként hódolnak neki.

Amolyan népmesei fordulat ez: a király a nép között. Jézus azonban nem népmesei karakter. A népmesében a király csak ideig és óráig keveredik a néppel. Előbb utóbb leveti az álruhát és kitűnik, hogy ki is ő valójában. Lehet faragatlan tréfát űzni vele az önigazult gazdagnak, de a szegény be is fogadhatja őt a házába. El lehet ezért nyerni a méltó büntetést vagy éppen a jutalmat. Ez a népmese feszültsége, ki ismeri fel az álruhás királyt – mondjuk a keresztyénség feszültsége is ez -, ki ismeri fel a Jézus képében érkező Istent.

De Jézus több, mint népmesei király. A népmesei király ugyanis sohasem hal meg. Az utolsó pillanatban mindig felfedi magát. Jézus Krisztus azonban az utolsó pillanatban sem fedte fel magát. Meghal a kereszten. Mindezt pedig azért, hogy újra Istent helyezze az életünk középpontjába. Megértsük Isten emberszeretetét és akarjuk őt az életünkbe.

Egy földi király nem szolgál, hanem neki szolgálnak. Jézus Krisztus azonban mennyei király, mielőtt neki szolgálnának, ő már előbb szolgál. Azt olvassuk az evangéliumokban, hogy megmossa a tanítványai lábát. Azt olvassuk, hogy az életét adja azokért, akiket szeret. Nem ő követeli a mi vérünket, hanem ő ontja értünk az övét.

Jézus valójában a tökéletes király. Az a király, akire vágyunk. Elgondolkodtál már azon, hogyha a királyság ódon és avitt, akkor miért szerepel a meséinkben, a szívünk legvégső vágyaiban? Miért nem a bölcs és igazságos miniszterelnökről szólnak a mesék? Miért a szőke herceget várják a kislányok és nem a szőke államtitkárt? Hát valójában azért, mert a szívünk mélyén vágyunk arra, hogy uralkodjanak felettünk. Vágyunk arra, hogy egy méltó és igaz király uralma alatt éljünk.

A keresztyének azért hisznek Jézusban, mert megtapasztalták szeretetének és királyságának jó ízét. A Szentlélek nyilvánvalóvá tette számukra, hogy Jézus trónja a

kereszt és hatalma abban mutatkozik meg, hogy megalázza magát. A keresztyének azt az Istent imádják, aki képes volt a legvégsőkig szolgálni nekik ezért örömmel hajtják az édes igába a nyakukat. Amikor azt mondjuk, hogy jöjjön el a királyságod, akkor azt kérjük, hogy ez a szeretetteljes királyi hatalom jelenjen meg. Legyen mindenki számára nyilvánvalóvá.

6. Hogyan változik meg az élet ennek hatására?

A keresztyén ember, aki ezt a királyi uralmat várja az maga is szolgálni akar. Isten királyságának várása – jöjjön el a te országod - nem azt jelenti, hogy Jónás ként hátradőlök a tök alatt és várom, hogy pusztuljon a férgese. Jónás prófétának az volt a feladata, hogy megtérésre hívja Ninive népét. Jónás azonban szívből utálta az istentelen csapatot, ezért csak felébe harmadába, ímmel-ámmal beszélt nekik Isten kegyelméről. A keresztyén ember éppen ellenkezőleg működik. Ő nem jónási ember, hanem jézusi ember. Belemegy a világba, az élet sűrűjébe. Figyelmeztet és szolgál. Figyelmeztet arra, hogy érkezik az ítélet, de mindezt szolgálva teszi. Szeretettel. Törődéssel. Odafigyeléssel. Irgalommal fordul a másik felé, különösen afelé az ember felé, aki még nem a királyság alattvalója, aki még távol van. Azért, mert ezt látta és tapasztalt a királyától. Ez pedig átalakítja a világot. Gyógyulást és békességet hoz. Azt a világot hozza el, szépen lassan, mint a mustármag, amire mindig is vágytunk!